

+ Αναστάσιος

Ἀρχιεπίσκοπος Τιράνων, Δυρραχίου καί πάσης Ἀλβανίας

Ἀρ. Πρωτ. 796/18

Ἐν Τιράνοισι, τῇ 7ῃ Νοεμβρίου 2018

**Πρός τόν Μακαριώτατον Ἅγιον Ἀδελφόν ἐν Κυρίῳ,
Πατριάρχην Μόσχας καί πασῶν τῶν Ρωσιῶν
κ.κ. ΚΥΡΙΛΛΟΝ**

Προσφιλέστατε ἐν Χριστῷ Ἅγιε Ἀδελφέ καί Συλλειτουργέ,

«*Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχή μου*». Πόνος βαθύς, ἀνησυχία καί ἀμηχανία συνέχουν καί ἡμᾶς, καθῶς παρακολουθοῦμεν τάς ἐξελίξεις περί τό Οὐκρανικόν, μετά τάς ἀποφάσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (11.10.2018) καί τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας (15.10.2018), τάς ὁποίας καταγράφετε εἰς τήν ἀπό 29ης Ὀκτωβρίου 2018 Ὑμετέραν ἐπιστολήν.

Δυστυχῶς ἐπαληθεύονται οἱ φόβοι ἡμῶν, οἱ διατυπωθέντες πρός τήν ἀντιπροσωπείαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (30 Ἰουλίου 2018), ὅτι δηλαδή ἡ σχεδιαζομένη κατά τήν παροῦσαν χρονικήν περίοδον χορήγησις αὐτοκεφαλίας εἰς τήν Οὐκρανίαν θά εἶναι «πορεία εἰς ναρκοπέδιον» μέ ὀδυνηράς δι' ὅλους παρενεργείας.

Συγχρόνως, ὁμως, ὀφείλομεν νά ἐπισημάνωμεν ὅτι ἡ τελευταία ἀπόφασις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας ἐπίσης προκαλεῖ ἔντονον ἀνησυχίαν. Εἶναι ἀδιανόητον νά χρησιμοποιῆται ἡ Θεία Εὐχαριστία, τό κατ' ἐξοχήν μυστήριον τῆς ἀπείρου ἀγάπης καί ἄκρας ταπεινώσεως τοῦ Χριστοῦ, ὡς ὄπλον ἐναντίον μιᾶς ἄλλης Ἐκκλησίας. Εἶναι δυνατόν, ἡ

ἀπόφασις καί ἡ ἐντολή τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας νά ἀκυρώνουν τήν ἐνέργειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τούς Ὁρθοδόξους ναούς, οἱ ὅποιοι λειτουργοῦν ὑπό τήν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου; Εἶναι δυνατόν ἡ Θεία Εὐχαριστία, ἡ τελουμένη εἰς τούς ναούς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τῆς Κρήτης, τοῦ Ἁγίου Ὄρους καί ἀλλαχοῦ τῆς γῆς, διά τούς Ρώσους Ὁρθοδόξους πιστούς νά εἶναι τώρα ἀνυπόστατος; Καί ἐάν «μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης» προσέλθουν νά μεταλάβουν τά καθαγιασμένα Τίμια Δῶρα, διαπράττουν «ἀμάρτημα», διά τό ὅποιον ἀπαιτεῖται ἐξομολόγησις; Ὁμολογοῦμεν ὅτι εἶναι ἀδύνατον νά συμφωνήσωμεν μέ τοιαύτας ἀποφάσεις. Ἡ Θεία Εὐχαριστία, τό ἀσυλλήπτου ἱερότητος καί μοναδικῆς σημασίας μυστήριον, ἐπιβάλλεται νά μένη ἐκτός οἰασδήποτε ἐκκλησιαστικῆς διενέξεως.

Ὅσον σοβαρά καί ἄν εἶναι τά συσσωρευθέντα θέματα τῶν δικαιοδοσιῶν, ἐπ' οὐδενί συνιστοῦν αἰτίαν Σχίσματος ἐν τῇ ἀνά τόν κόσμον Ὁρθοδοξίᾳ. Τυχόν Σχίσμα σήμερον, ὅπως ἐπανειλημμένως ἔχομεν τονίσει, θά ἀμαυρώσει τό κάλλος τῆς Ὁρθοδοξίας, θά ἐξασθενήσει τό διεθνές κῦρος της καί θά πληγώσει βαθύτατα τήν πίστιν τῶν Ὁρθοδόξων, -ἰδίᾳ τῶν ἐν Οὐκρανίᾳ περί ὧν τό ἄμεσον ἐνδιαφέρον- οἱ ὅποιοι ὑφίστανται διαρκεῖς πιέσεις ὑπό τῆς πολυμόρφου ἀθεΐας καί μολύνονται ἀπό τήν ἀδιαφορίαν τήν διαχεομένην δίκην πυρηνικῆς σκόνης. Ὡς ἐκ τούτου ἐπιβάλλεται νά ἀναζητηθῇ ψυχραίμως συμβιβαστική λύσις, ἀποσκοποῦσα εἰς τήν οὐσιαστικὴν εἰρήνευσιν τῶν ἐν Οὐκρανίᾳ Ὁρθοδόξων πιστῶν.

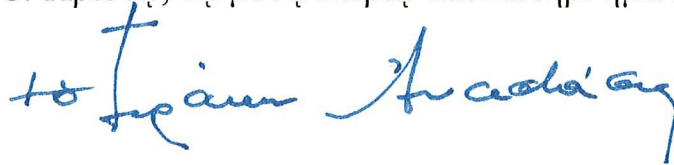
Σχετικῶς πρός τήν Πανορθόδοξον Σύσκεψιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεσθε ἐν τῇ Ὑμετέρα ἐπιστολῇ, θεωροῦμεν ὅτι αἱ πρόσφατοι ἐξελίξεις ἔχουν καθ' ὑπερβολήν δυσχεράνει τήν σύγκλησιν αὐτῆς. Κρίσιμα παραμένουν τά ἐρωτήματα: Θά ζητήσῃ καί ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας ἀπό τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον τήν σύγκλησιν Πανορθόδοξου Διασκέψεως; Ποῖα θα εἶναι τά κριτήρια τῆς τελικῆς ἀποφάσεως ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς εἰρήνης καί τῆς ἐνότητος; Ἡ κατ'

Ἀλβανίαν Ὁρθόδοξος Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία, πάντως, εἶναι πρόθυμος νά συμμετάσχη εἰς κανονικῶς συγκληθησομένην Σύναξιν Προκαθημένων.

Γνωρίζετε τήν ἡμετέραν ἐπαναλαμβανομένην πεποίθησιν ὅτι τά πλέον εὐλογημένα ἐπιτεύγματα τῆς Ὁρθοδοξίας κατά τάς τελευταίας δεκαετίας ὑπῆρξαν αἱ Συνάξεις τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Εἶθε νά ἐπανέλθωμεν εἰς αὐτάς διορθοῦντες παραλείψεις καί λάθη τοῦ παρελθόντος.

Τήν ἀνησυχίαν καί ἀμηχανίαν, τάς ὁποίας ἐκ προοιμίου διευτώσαμεν, θεραπεύει παρακλητικῶς ὁ ψαλμικός στίχος: «Ἴνα τί περίλυπος εἶ, ἡ ψυχή μου, καί ἵνα τί συνταράσσεις με; Ἐλπισον ἐπὶ τὸν Θεόν, ὅτι ἐξομολογήσομαι αὐτῷ· σωτήριον τοῦ προσώπου μου καὶ ὁ Θεός μου.» (Ψαλμ. 41:12).

Μετά βαθυτάτης πάντοτε ἀδελφικῆς ἀγάπης
ἐν Χριστῷ, τῷ μόνῳ Κυρίῳ καί Σωτῆρι ἡμῶν

Ἀρχιεπίσκοπος Τιράνων, Δυρραχίου καί πάσης Ἀλβανίας